

РЕШЕНИЕ

№ 6157

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 04.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6907** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], срещу Решение № 457/18.05.2021 г., постановено по преписка № 187/2020 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, с което КЗД е установила, че при осъществяване на своята дейност дружеството е поддържало и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до обект офис на [фирма], находящ се в [населено място], [улица], извършвайки по този начин дискриминация по признак „увреждане“ по смисъла на чл. 5, вр. чл.- 4, ал.1 ЗЗДискр.; на основание чл. 47 т.3, вр. чл. 80, ал.2 ЗЗДискр. е наложила имуществена санкция в размер на 500 лв.; на основание чл. 47 т.4, ЗЗДискр. е предписала в тримесечен срок от постановяване на решението, жалбоподателят да предприеме необходимите действия за изграждането на достъпна архитектурна среда до обект: [населено място], [улица].

Наведените основания за оспорване са за противоречие с материалноправните норми и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила - чл.146, т.3 и т.4 АПК. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че административното производство било образувано при липса на каквито и да било установени факти, имало една единствена снимка, без дата, на която се виждали описаните в констативния акт стъпала – не били събрани данни дали към момента на

заседанието по преписката- 16.04.2021г., процесният офис се ползва от [фирма]. Твърди още, че КЗД не се съобразила със събраните по преписката доказателства, в съответствие с които дружеството-жалбоподател не е собственик, а само наемател на процесния обект. Този факт имал решаващо значение, тъй като дружеството като наемател не било адресат на задължението по чл. 53 и сл. от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, респ. чл. 5 ЗЗДискр. Отделно от това в случая нямало установено нарушение като конкретно фактическо положение на неравно третиране по защитен признак, а само хипотетична, евентуална възможност да се стигне до неблагоприятно третиране. Съществен факт в тази насока било обстоятелството, че КЗД се е самосезирала и не било установено съзнателно различно третиране от страна на [фирма]. Излага възражения и относно размера на наложената санкция. Заявява искане за отмяна на оспореното решение. Заявява искане за присъждане на разноски.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателят, не се явява и не се представлява.

Ответникът- Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, чрез процесуалния си представител юриконсулт К., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юриконсултско възнаграждение. Съображения за неоснователност на жалбата излага в депозираните по делото на 05.10.2021 г. писмени бележки.

АС-София- град, II-ро отделение, 23-ти състав АС-София град намери жалбата за допустима: Налице са положителните условия, съответно липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл. 159 от АПК. Жалбата е подадена срещу акт, който може да бъде оспорен съдебно, в законоустановения 14-дневен срок и от надлежна страна, участвала в административното производство като ответник, за която оспореното решение е неблагоприятно - чл.147, ал.1 АПК.

За да се произнесе по съществуването на жалбата, съдът съобрази следното от фактическа и правна страна:

На 21.06.2019 г., представител на КЗД извършил проверка на обект [фирма], [населено място], [улица], за констатациите от която е съставен Констативен протокол /КП/ № 12-11-2462/28.06.2019 г. В съответствие с тях, в проверения обект няма достъпна архитектурна среда за хората в неравностойно положение, тъй като пред входната врата има 2 /две/ стъпала. Към протокола е приложен снимков материал. В протокола е отразено, че на проверката е присъствал служител на проверяваното дружество-Х. Н. Н..

Въз основа на КП за извършена проверка в рамките на кампания „Достъпна среда“, председателят на КЗД изготвил Доклад вх. № 12-11-1135/09.03.2020 г., в който е изложено, че са налице данни за осъществено нарушение по смисъла на чл. 5, предл. последно от ЗЗДискр., вр. § 1, т.7 и 8 от ДР на ЗЗДискр., и е направено предложение за образуване на производство за защита от дискриминация по реда на глава IV, раздел I ЗЗДискр., в което да се установи налице ли е нарушение на чл. 5, пр. последно по признак „увреждане“, вр. § 1, т.7 и 8 ДР на ЗЗДискр.

Предложението на председателя на КЗД е разгледано на заседание на комисията, проведено на 23.04.2020 г. която е взела решение да се образува преписка по подадения доклад. Производството по преписката е образувано с Разпореждане № 406/08.05.2020 г. на председателя на КЗД. За разглеждането на преписката е определен ad hoc заседателен състав, който на свое заседание е определил председател и докладчик по преписката.

До [фирма] е изпратено Писмо с изх. № 50-10-77/15.09.2020 г., с което дружеството е уведомено за образуваната преписка и му е дадена възможност да вземе становище в посочен за това срок. Към уведомлението са приложени КП, заедно със снимковия материал и Доклад вх. № 12-11-1135/09.03.2020 г. Съобщението е получено от представител на дружеството на 17.09.2020 г.

Дружеството е представило в срок Становище с вх. № 50-10-92/23.09.2020 г. по регистъра на КЗД, в което, на първо място, е оспорило пасивната си легитимация по преписката по съображения, че сградата, в която е разположен офиса на дружеството, е собственост на [фирма], а [фирма] стопанисва обекта по силата на договор за наем от 14.01.2016 г., сключен за срок от 5 години. Изложени са и съображения, че не е налице дискриминация, тъй като спрямо дружеството не е имало оплаквания за дискриминация, т.е. то не е осъществило по-неблагоприятно третиране чрез изградена и поддържана архитектурна среда. Към становището е приложен договор за наем на недвижим имот от 14.01.2016 г., сключен между наемодателя [фирма] и наемателя [фирма] относно предоставяне под наем на имот, находящ се в [населено място], [улица].

След събиране на доказателствата е дадена възможност на жалбоподателя по преписката да се запознае със събраните материали и да вземе отношение по тях. Изготвен е доклад-заключение от определения докладчик по преписката, с който е предложено преписката да бъде разгледана в открито заседание, за което са призовани страните.

Със Заповед №12-11-1358/16.04.2021 г. на председателя на КЗД е наредено О. К. да замества Баки Х. като докладчик в заседанието на 16.04.2021 г. от 14:00 часа по преписка №187/2020 г.

Проведено е едно открито заседание на 16.04.2021 г., на което представител на жалбоподателя не е присъствал, но за което е бил редовно уведомен.

Въз основа на събраните по преписката писмени документи и становища на страните, решаващият заседателен състав на КЗД, е постановил оспореното пред съда решение, с което е установено, че при осъществяване на своята дейност, дружеството [фирма] е поддържало и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до обект офис на [фирма], находящ се на в [населено място], [улица], извършвайки по този начин дискриминация по признак „увреждане“ по смисъла на чл. 5, вр. чл.- 4, ал.1 ЗЗДискр.; наложена е имуществена санкция в размер на 500 лв. на основание чл. 47 т.3, вр. чл. 80, ал.2 ЗЗДискр.; на основание чл. 47 т.4, ЗЗДискр. е предписано в тримесечен срок от постановяване на решението, жалбоподателят да предприеме необходимите действия за изграждането на достъпна архитектурна среда.

Решението е съобщено на страните, като представител на жалбоподателя е уведомен на 10.06.2021 г., а жалбата до съда е подадена на 24.06.21 г., чрез пощенски оператор

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр. чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл.146 от АПК, намира жалбата за неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - КЗД, в рамките на предоставените й правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., в качеството й на

независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите.

Оспореното решение е издадено при спазване на установената от закона писмена форма, съдържа предписаните в чл. 66 ЗЗДискр. реквизити. Посочен е издателят на решението, поводът за образуване на преписката - самосезиране на Комисията, извършените действия по проучването, становищата на ответната страна в производството, какво е установил органа от фактическа и правна страна и какво е решението му съществото на случая. Изложени са и правните основания за издаването на решението. Спазени са и специалните административнопроизводствени правила, установени в чл.50 - чл.70 ЗЗДискр.

В съответствие с изискването на чл. 50, т.2, вр. 40, ал.2 ЗЗДискр. производството пред КЗД е образувано въз основа на доклад за самосезиране от председателя на Комисията, взето е решение на заседание на Комисията, проведено на 23.04.2020 г., във връзка с чл. 40, ал.2 ЗЗДискр. и провежданата национална кампания „Достъпна България“. На основание чл. 40, ал.2 от ЗЗДискр., вр. чл.53 ЗХУ и в изпълнение на Решение на деветчленния състав на КЗД от 10.11.2017 г., в рамките на кампания „Достъпна България“ е била извършена проверка на място, офис на [фирма], находящ се на в [населено място], [улица], за която е съставен КП № 12-11-2462 от 28.06.2019 г., в който са отразени направените констатации за липса на достъпна архитектурна среда. Докладът за самосезиране почива на установени факти, т.е. мотивиран е. Въз основа на КП е образувано производство за защита от дискриминация по реда на гл. IV-та от ЗЗДискр, за да се установи дали е нарушение на чл. 5 по признак „увреждане“ във връзка с § 1, т.7 и т.8 от ДР на ЗЗДискр, както и да се разпорежи преустановяване на нарушението. След образуване на преписката, председателят на КЗД е определил същата да бъде разгледана от ad hoc заседателен състав, който на свое заседание е определил докладчик от решаващия състав, след което са предприети действия по изпълнение на процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства /чл. 55, ал.1 ЗЗДискр./. Проведено е едно редовно заседание, с легитимно взето решение от определения състав.

В хода на това производство е представено становище от страна на дружеството [фирма], който е бил ответник по преписката, а тъй като преписката е образувана служебно, в качеството на сезираща страна в производството е бил конституиран председателят на КЗД. След представяне на становището и относимите доказателства от дружеството, жалбоподателят е поканен да се запознае със събраните материали, да изрази становище по тях. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила с доклад-заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведено е едно открито заседание, за което дружеството е било редовно уведомено, но не е изпратило представител, с което производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановено оспореното административно решение.

В производството пред КЗД не са били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а упражнените от КЗД правомощия с издаването на оспореното решение съответстват на приложимите материалноправни норми, по следните съображения:

1. Преди всичко настоящият съдебен състав сочи, че е наясно със застъпеното

в съдебната практика изолирано към настоящия момент становище, че при установена собственост 3-то лице върху помещението, което застрахователното дружество ползва за офис на основание договор за наем, е било дължимо конституирането на собственика в административното производство пред КЗД, и че неизпълнението на това задължение представлявало съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на административното решение и връщане на преписката за ново разглеждане / Решение № 9323 от 30.08.2021 г. на ВАС по адм. д. № 5153/2021 г., V о./

2. Това становище не се споделя от настоящия състав, по следните съображения.

а/ Съгласно чл.53, ал.1 ЗХУ, хората с увреждания имат право на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдих, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии.

б/ Съгласно ал.2, т.2 от с.н., достъпът се осъществява чрез идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, които се отнасят към сгради и съоръжения за обществено обслужване в областите на: образованието, здравеопазването, културата и изкуствата, транспорта, вероизповеданията, административното обслужване, търговията, общественото хранене и услугите, спорта, озеленените площи за обществено ползване и други области за обществено обслужване, включително достъп до помещенията и пространствата за общо ползване и до достъпните работни места в производствени сгради с технология на производство, която позволява да се предвиждат работни места за хора с увреждания.

в/ В съотв. с чл.12, ал.1, т.2 и чл.28, ал.1 от Кодекса за застраховането /КЗ/, застраховател е акционерно дружество, европейско дружество, взаимозастрахователна кооперация или европейско кооперативно дружество със седалище в Република България, получили лиценз при условията и по реда на този кодекс (местен застраховател)

г/ Следователно във всяко разумно съмнение, офисите, в които застрахователят осъществява своята дейност представляват сгради или части от сгради за обществено обслужване по см. на чл.53, ал.2 ЗХУ-в тях се предоставят застрахователни услуги на отнапред неопределен кръг и брой лица, които желаят да ползват тези услуги

д/ Законсъобразното осъществяване на дейността на застрахователите включва и задължението за осигуряване на достъпна среда. Основанието на което дружествата-застрахователи ползват обекта- право на собственост, учредено вещно право на ползване, облигационно правоотношение по договор за наем или нещо др.- е непротивопоставимо на защитата, с която се ползват хората с увреждания съгл. чл.53, ал.1 ЗХУ, съотв. на задължението за недискриминационното им третиране по ЗЗДискр., в частност и на забраната по чл.5 ЗЗДискр. Казано по друг начин, дружествата-застрахователи могат да осъществяват дейността си само в обекти, които не препятстват достъпа на хора с увреждания до тях. Как ще осигурят необходимите им обекти за осъществяване на дейността и на какво правно основание е тяхна грижа, а тя не надхвърля дължимата грижата на добрия търговец за осъществяването на дейността им. Сключването на договор за наем, предмета и условията по него са изцяло в сферата на свободата на договаряне и зависят единствено от волята на

договарящите страни-наемателя и наемодателя. Ако дружеството-застраховател се е съгласило да наеме помещение, което не отговаря на условията за осъществяване на дейността му или пък наемодателят е неизправна страна по този договор, защото е отдал под наем, за ползване като застрахователен офис, обект, който не отговаря на изискванията на чл.5 от ЗЗДискр., касае правоотношения изцяло свързани с развитието на договорно отношение, съотв договорната отговорност на страните по него, но това равнопоставено отношение между двете страни по договора по никакъв начин не може да бъде противопоставяно на хората с увреждания и не създава основание за освобождаване на дружеството-застраховател от отговорност по ЗЗДискр. Дружеството-застраховател не може да противопостави спрямо хората с увреждания легитимен аргумент, а именно че не е отговорно за липсата на достъпна архитектурна среда до офис, в който осъществява застрахователна дейност, защото не е собственик на този офис, но пък само при условията на свобода на договарянето е наело същия този офис за осъществяване на дейността си по предоставяне на застрахователни услуги.

3. Съгласно чл.5, предл.последно от ЗЗДискр, изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смята за дискриминация.

4. Адресат на задължението за поддържането на архитектурна среда, която не затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места по чл.5 ЗЗДискр. е лицето, което предоставя обществени услуги в тази архитектурна среда. Това е тълкуването *ratio legis*, което съответства на смисъла и целта на ЗЗДискр., установяващ забрана за дискриминация, действаща *erga omnes*. Това тълкуване съответства и на чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания, съгл. която целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Следователно сградите, в които се предоставят застрахователни услуги, се определят като публично място. Най-сетне следва да бъде посочено и това, че в чл.11, ал.3 от приложения по делото договор за наем е посочено, че подобрения на имота, преустройство и други подобни се извършват само с изрично писмено съгласие на собственика и са за сметка на ползвателя. Следователно ремонтът и преустройството за осигуряване на достъпна архитектурна среда за хората с увреждания, респ. финансирането на тези дейности, са отговорност на [фирма], което упражнява обилгационното право на ползване на имота. Ето защо въпросът за собствеността върху сградата няма отношение към допуснатото нарушение на изискванията на ЗЗДискр. /В този смисъл е формираната трайна практика на ВАС /Решение № 9544 от 28.06.2011 г. на ВАС по адм. д. № 6588/2010 г., VII о.; Решение № 14212 от 3.11.2011 г. на ВАС по адм. д. № 11153/2011 г., 5-членен с-в; Решение № 10294 от 11.10.2021 г. на ВАС по адм. д. № 5310/2021 г., V о.; Решение № 8435 от 12.07.2021 г. на ВАС по адм. д. № 4044/2021 г., V о.; Решение № 9210 от 17.08.2021 г. на ВАС по адм. д. № 5150/2021 г., V о.и др. /.

5. Неоснователно е и възражението, че не били събрани данни дали към момента на заседанието - 16.04.2021г., процесният офис се ползва от [фирма]. Освен, че посоченото обстоятелство не променя факта, че към момента на проверката са налице условията, създаващи неравенство в третирането, следва да се подчертае, че самият жалбоподателят, вкл. в жалбата до съда не твърди, че ползването на

процесния офис е било преустановено, поради изтичането на срока на договора за наем на 01.01.2021 г. /чл.5, ал.1 от договора за наем/, съотв. че договорът за наем не е бил продължен по волята страните по него чрез сключване на анекс към него или пък че договорът за наем не се е трансформирал в договор за неопределен срок от време на основание чл.236 ЗЗД, вр.чл.18 от договора за наем. В този смисъл така релевираното възражение изглежда да обслужва единствено защитната му теза, с цел да се освободи от отговорност, а не е насочено към изясняване на действителното фактическо положение. Същественото обаче е, че за установяване на нарушението и ангажиране на отговорността му чрез налагане на имуществена санкция е достатъчно, че е предоставял обществени услуги в недостъпна за хора с увреждания архитектурна среда, което е установено към датата на извършената от КЗД проверка, видно от КП. Ако пък впоследствие е преустановил ползването на процесния офис, то даденото му задължително предписание ще остане без предмет и няма да дължи изпълнението му, т.е. правната му сфера няма как да бъде засегната.

6. Съгласно § 1.т. 1 от ДР на Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, "Хора с увреждания" са лица с физическа, психическа, интелектуална и сетивна недостатъчност, която при взаимодействие с обкръжаващата ги среда би могла да възпрепятства тяхното пълноценно и ефективно участие в обществения живот.

"Хора с трайни увреждания" са лица с трайна физическа, психическа, интелектуална и сетивна недостатъчност, която при взаимодействие с обкръжаващата ги среда би могла да възпрепятства тяхното пълноценно и ефективно участие в обществения живот, и на които медицинската експертиза е установила вид и степен на увреждане или степен на трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто-§ 1, т.2 от ДР на ЗХУ.

"Разумни улеснения" са всякакви необходими и подходящи модификации и приспособления, които не водят до непропорционално или неоправдано обременяване на околните, когато такива са необходими, за да се осигури на човека с увреждане признаването или упражняването на правата и основните му свободи наравно с всички останали хора по смисъла на Конвенцията за правата на хората с увреждания-§ 1, т.5 Др на ЗХУ.

За да е налице проява на дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. е нужно административният орган да установи, че са осъществени определени юридически факти, които поставят в по-неблагоприятно положение (или третират) определено лице или група лица на основата на някои от законово визираните признаци по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Причината за това нееднакво третиране следва да е именно наличието на този признак у дискриминираното лице.

Наличието на две стъпала пред застрахователния офис към момента проверката, сочи на недостъпна архитектурна среда, тъй като липсва разумно улеснение, което без да обременява неоправдано околните, би позволило на хора с увреждане, в частност на тези с намалена подвижност, да ползват застрахователните услуги, предоставяни там.

7. В заключение, при тази нормативна рамка, на база на фактически установеното, съдът приема, че неподдържането на достъпна архитектурна среда до обект: офис на [фирма], находящ се на в [населено място], [улица], поставя в неравностойно положение хора с намалена подвижност и осъществява състава по чл.5, предл.последно ЗЗДискр.

8. Неоснователно е най-сетне и оплакването, че след като няма оплакало се

лице с твърдение за осъществена дискриминация, то и дружеството не е извършило акт на дискриминация. Неосигуряването на архитектурна достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение – не е необходимо да се установява, че при предоставяне на услуги в офис на [фирма], находящ се в [населено място], [улица] конкретно лице с увреждания е било третирано по-неблагоприятно от друго лице, което не притежава този защитен признак. Липсата на достъпна среда, лишава хората с увреждания от възможността да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, поради което сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с конкретна житейска ситуация.

9. По отношение на наложената санкция, АССГ намира следното:

Съгласно чл. 80, ал. 1 и 2 ЗЗДискр., който не изпълни задължение, произтичащо от този закон, се наказва с глоба от 250 до 2000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание. Когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лв. Осигуряването на достъпна архитектурна среда е задължение, което произтича пряко от ЗЗДискр. Законодателят не е определил налагането на санкцията като кумулативна мярка, следваща се от установена дискриминация, а е предоставил преценката за това на КЗД. Ето в административното решение следва да са изложени мотиви относно целта и размера на санкцията. И ако превантивната цел на санкцията произтича от целта на закона – да се предотврати за в бъдеще допускането на дискриминация и да се мотивира лицето да поддържа достъпна архитектурна среда-то размерът на санкцията следва да бъде конкретно определен и индивидуализиран. Административният орган е изложил мотиви защо определя санкция над законоустановения минимум – за постигане на целта на закона и предвид, че обект на установеното нарушение по преписката биха могли да бъдат неопределен, но определяем кръг от хора. Съдът преценява решението в тази му част също за законосъобразно-санкцията е определена в границите, установени от закона / от 250 до 2000 лв/, малко над минимума-500 лева в случая, и е обоснована и справедлива в конкретния случай. Определянето на санкция в минимален размер не би било достатъчно да мотивира жалбоподателя да промени разбирането си за необходимостта от осигуряване на достъпна среда. Още повече, че и към момента на постановяване на административното решение, и към настоящия момент, жалбоподателят не показва да е възприел, че в качеството на лице предоставящо обществени услуги дължи поддържането на достъпна архитектурна среда до офисите, в които осъществява дейността си, независимо на какво конкретно правно основание ги ползва.

По изложените съображения неоснователната жалба се отхвърля.

Предвид изхода на спора, разноските са в тежест на жалбоподателя, като ответникът е упражнил своевременно правото си да поиска присъждането им. Ето защо и на основание чл.143, ал.3 АПК съдът присъжда на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер 100 лева.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл.5-то АПК, Административен съд-София град, II-ро отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 457/18.05.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 187/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата от 100 лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде оспорено с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град, пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: